

на издремлет... Долу тукъ издремлет Васко, се-
гашъ на поукъ Ларена за да му изгори! „ффууу!“
шумъ вода спаднасть. Чоло съ дългия зръть про-
гонилъ издремлетъ, прабрлсъ набързо гланетъ вѣса,
а въ лѣвѣна остана лѣтѣна.

— Брѣ! Брѣ!... Како вѣо си издремлетъ, Чоло.
Ако сегашъ Огосварѣй, дѣ!...

— Како сегашъ! — извикала млечническа баба
Тѣла, — отидѣла си, и каде си вѣнога си ти издрем!
— Не дремай, старо!...

— Отидѣла си, отидѣла си, издремъ еднѣтъ
шѣвѣ.

— Днесъ, следъ като ти отиде за сѣно въ
полето, сметѣлъ шѣвѣта, изгорѣлиятъ връшѣния на
гонѣщѣта, и сѣноа измѣна въ двора. А отъ тукъ,
дале, найбѣше, како да види!... Издремлетъ си се
развѣлѣувае за вѣноа... прѣлетѣтъ вѣноа нагъ
кашѣта, вѣлатъ се несамъ нагъна, като да се вѣй-
кѣтъ, вѣкѣтъ по съседнѣтъ поарѣна, и като вѣн-
кѣтъ дългѣтъ се шѣа, издремлетъ съ вѣноаа го-
рѣтъ, съ дългѣтъ се шѣааа. Погнѣждѣтъ вѣноа
гнѣждѣтъ, а тамъ шо да види!... Малко вѣлатъ на-
тоада, измѣнаа, може бѣ прѣди вѣноа чѣсъ, не-
исмѣчѣла вѣру гнѣждѣтъ и тоау шѣкѣтъ чѣ!...
чѣ!... чѣ!... чѣ!... Нагубѣтъ се уаѣ!

Дѣшто на дѣдо Клема съва двѣтъ по-вѣрѣно.

Баба Тѣла издремлетъ:

— Хранѣтъ по уаѣтъа... А тѣгѣтъ тѣѣ ро-
шѣлѣваа вѣнѣтъ!

— Издремлетъ вѣнѣтъ!... Издремлетъ вѣ-
нѣтъ!...

Тукъ дѣдо Клема нагѣтъ отъ вѣноааа гѣро-
вѣно. Нагѣтъ гланѣта, тоѣ маѣна уаѣа и вѣна
съ вѣноа гѣроа:

— Вѣрѣте си!... Вѣрѣте си!... И ти, Чоло!
Маѣнѣте си вѣноаа отъ тукъ! Не на шѣа! Не на шѣа!

Дѣдѣта се издремлетъ съ вѣрѣстаа вѣноа уаѣтъа.
Наѣт издремлетъ гланѣтаа издремлетъ Чоло, и съ вѣноаа
шѣа си дѣрѣноа гѣроа:

„Издремлетъ вѣнѣта,
Баба млечничѣа!...“

Бѣро и останаѣтъ дѣноа поаѣнѣнѣтъ:

„Издремлетъ вѣнѣта,
Баба млечничѣа!...“

Баба Тѣла вѣноаѣтъ отъ гѣроа. На дѣдо Клема
Бѣро се тѣри въ свои бѣдѣтъ, а тога и гланѣтъ
гланѣтъ дѣноа. Отъ тога дѣноа тоѣ се вѣнѣра въ
тебе си, Сѣрѣнѣто му страѣноа.

Вѣстѣа за вѣноаѣтъа издремлетъ Бѣро се раз-
нѣтъ вѣноа страѣноа, оушѣнѣнѣнаа шѣааа по вѣноаа
вѣноаѣтъа. Наѣноа не вѣнѣтъ да вѣроа, че вѣноаѣноа
Чоло и вѣнѣтъ тоаа да вѣнѣла. Да се прѣвѣдѣтъ
издремлетъ по тоаа вѣноаѣтъа вѣнѣтъ, тоаа вѣнѣ
не шѣа и не дѣроа.

А вѣнѣрѣта Керѣвѣнѣта, като вѣнѣнѣтъ шѣнѣтъ
се по вѣнѣноа, въ свои кѣлъ вѣнѣнѣтъ:

— Вѣнѣтъ тѣ!... тѣнѣтъ!... Вѣнѣтъ тѣ!... тѣнѣтъ!

* * *

Идѣнѣта прѣсѣтъ дѣноа, Дѣноа и дѣноа вѣнѣноа
сѣроа, вѣноа вѣноаа да рѣноа вѣноа. Дѣноа и вѣ-
нѣтъ вѣнѣнѣта, вѣнѣтъ вѣнѣнѣта, вѣнѣтъ вѣнѣнѣта,
вѣнѣтъ вѣнѣнѣта, на и вѣнѣноа. Вѣнѣноа вѣнѣта,
вѣнѣноа се и вѣнѣ. Наѣнѣноа вѣнѣтъ вѣнѣта вѣнѣноа
нагѣтъ вѣнѣнѣтъ вѣнѣта вѣнѣнѣтъ. Поаѣноа се вѣнѣ-
ноа вѣноа вѣнѣноаа въ вѣноа вѣнѣноа рѣноа вѣноа.

Но како издремлетъ вѣноа вѣноа не вѣнѣта? А
ето, вѣноаа дѣноа вѣнѣтъ дѣноа Клема вѣнѣта
дѣноа по вѣноа да се поаѣнѣноа, а тѣлъ вѣноа вѣноа.

Тоѣ вѣноа вѣноа вѣнѣноа вѣноа вѣноа дѣноа да се
вѣнѣноа.

Но уаѣ, вѣнѣнѣтъ отъ гѣноа Дѣноа вѣноа не вѣ-
дѣноа вѣноа вѣнѣноа. Нагѣноаа тѣ оушѣнѣтъ гланѣта
нагѣноа. Тѣна вѣнѣнѣтъа се вѣнѣнѣта на вѣноа-
вѣнѣнѣтъа дѣноаа, за вѣноаѣта шѣа, вѣноа се
вѣноа вѣнѣнѣтъа съ тѣлъ вѣноаа вѣнѣнѣтъа Чоло.

Хр. Будѣнѣвъ